

UHSK

AIRGUIS

Digitalle Wereld

Jaargang 15 | Nummer 2

Editorial

Door Eef Brands

Voor jullie ligt alweer de tweede Argus van dit jaar. Wederom heeft de redactie haar uiterste best gedaan om er een fantastische editie van te maken. Ook hebben we goed nieuws: vanaf heden zijn we niet alleen op papier te lezen, maar ook online! Dit past heel toevallig precies bij het thema van deze editie: de digitale wereld. Is de wereld al echt zo erg gedigitaliseerd? Als je erover na gaat denken doen steeds meer mensen tegenwoordig belachelijk veel online en studenten al helemaal: e-boeken zijn goedkoper dan hun papieren dubbelgangers, studenten gebruiken liever Google Scholar dan dat ze de boekenplanken van de UB leegtrekken en dit thema hebben wij met de redactie gekozen via een poll in onze facebookgroep. Handig? Jazeker, maar hopelijk gooien jullie nu niet meteen dit blaadje in de papierbak om op jullie laptops verder te lezen. Al moet ik toegeven dat ik me daar stiekem eigenlijk niet zo druk over maak, want als echte geschiedenisstudenten kunnen jullie tastbaar leesvoer vast nog steeds waarderen.

Er valt dus wel zeker te zeggen dat het digitale behoorlijk wat dingen begint te overheersen. Lees in deze Argus over de groeiende populariteit van E-sports, online shoppen, sociale media en het vinden van liefde via het internet. De- genen die huiveren bij de gedachte aan digitalisering moeten deze pagina's maar overslaan en snel doorbladeren naar onze vaste rubrieken zoals Veldslagverslag, de Historische Rechtbank en de Speld. Daarnaast bevat deze editie niet één, maar twee hele interessante interviews. Historicus Dimitri Tokmetzis, bekend van de Correspondent, en Erik Munneke, vertegenwoordiger van de Studentenkerk, vertelden ons vol enthousiasme over hun bezigheden en idealen.

Dus of je de Argus nu aan het lezen bent op je telefoon of dat je omringd door luidruchtige mensen op de UHSK-kamer dit blad aan het doorbladeren bent, het belangrijkste is dat jullie hem hopelijk weer met veel plezier lezen!

Redactie

Eindredactie

Eef Brands	Voorzitter
Laure Dijkstra	Secretaris
Daniël van Beek	Penningmeester
Jesse Geurts	Commissaris PR
Maxim Buur	Vormgever

Redactie

Max Yvo van Meer, Jasmin Palamar, Timo Quint, Matthias Rekers, David van Thiel, Robbin Doppenberg, Anna Stibbe, Emma Rekar, Kasper Veltman, Magali Reijneveld, Mouad Ahdi

Thema: Digitale Wereld

3 | Wat is jouw grootste social media-ergernis?

4 | Op je tellen passen

6 | Interview: Dimitri Tokmetzis

9 | Het lange leven van de korte rok

10 | Digitaal daten: de weg naar ware liefde?

11 | “Oh ja, ik wilde nog schoenen bestellen...”

12 | De virtuele liefde

14 | Zeeslagverslag: Slag bij Midway

15 | Formule 1? Echte mannen doen aan wagenrennen

17 | Sporten achter een scherm

18 | Pegida plant ‘beschaafde vechtpartij’ in Utrecht

19 | Historische Rechtbank: Edward Snowden

21 | Ik fiets, ik fiets, waar jij niet fietst!

22 | Black mirror

23 | Interview: Erik Munneke

25 | Inlichtingen- en Misdaadseries

27 | Totalitaire digitale wereld

28 | Babi Ketjap

29 | Anti-social media

30 | Eten bij Castor

Wat is jouw grootste social media-ergernis?

Anna Stibbe

Die ene facebookvriend die drie keer per dag een semi-wetenschappelijk filmpje deelt met teksten als “I just love what we can do nowadays”. Ik zou hem eens moeten verwijderen.

Jesse Geurts

Mensen die reacties plaatsen op dingen. Een tip: stop met het geven/lezen van reacties op social media.

Magali Reijneveld

Mensen die nét iets te vaak iets posten, wat dan ook net niet interessant is.

Daniël van Beek

Thomas Markhorst

David van Thiel

Poeh poeh, eentje maar? Ik kan zo snel niet kiezen. Je hebt natuurlijk de mooie scheldpartijen in de reageersecties van politiek getinte facebookartikelen. Je hebt clickbait, fake nieuws en al dat soort troep. Eigenlijk is social media in zijn geheel gewoon troep.

Mouad Ahdi

Al die uitnodigingen op Facebook om spelletjes als Candy Crush en Farmville te spelen. Gelukkig ben ik er een tijdje geleden achter gekomen hoe je die meldingen kan uitschakelen.

Laure Dijkstra

Een tante schreef een tijd lang elke dag op Facebook wat ze at. Ene Coby B. reageerde daar dan weer op. Coby at meestal spruitjes en ik kan me zo voorstellen dat ze die dan altijd nét iets te lang kookte en verdronk in een saus uit een pakje.

Emma Rekar

Mensen die interessant gaan lopen doen op facebook door hun mening te geven over een of andere kwestie in Nederland, terwijl je aan hun reactie (en foto's) al kunt zien dat ze het IQ van een achterwerk hebben.

Kasper veltman

Het ongegeneerd delen van gejatte content. Give credit where credit is due!

Matthias Rekers

Vriendschapsverzoeken.

Maxim Buur

Fake news!

Robbin Doppenberg

Nederlandse schrijvers van middelbare leeftijd die naaktfoto's posten.

Eef Brands

Mensen van middelbare leeftijd die woedende, racistische, slecht gespelde, kortzichtige reacties plaatsen op nieuwsberichten om ruzies te starten met onbekenden. Al is dit heel soms nog wel leuk om te lezen als leedvermaak.

Timo Quint

Het feit dat mensen proberen voor te houden dat hun leven zo giga-fantastisch is. Geen enkele onplezierige momenten te zien, alleen maar hoogtepunten. Terwijl ze eigenlijk thuis snikkend op de bank zitten, depressief hun dagen slijtend, wachtend op het volgende Facebook hoogtepunt. Volgens mij ben ik nog een beetje in het doemdenken van het vorige Argus-thema blijven hangen.

Op je tellen passen

Door Bram Benthem

Bij het schrijven van dit stuk hebben we als 91ste bestuur des Utrechtse Historische Studentenkrings alweer ruim een blok achter de rug. Tijdens deze periode zijn we, misschien net iets vaker dan ons lief is, al meermaals in aanraking gekomen met de vele mogelijkheden die de digitale wereld ons tegenwoordig biedt. Echter, dit betekent niet dat alle digitale bezigheden ook zonder tegenspoed verlopen. Dat blijkt wel als de secretaris weer eens vergeten is om de bijlage toe te voegen aan het mailtje over de stuurgroepnotulen.

Nee, techniek en het UHSK-bestuur zijn nog geen match made in heaven gebleken. Het is één van de belangrijkste bezigheden van het bestuur om ervoor te zorgen dat er op de UHSK-kamer altijd een kopje koffie gedronken kan worden – je mag dus verwachten dat een bestuurslid al vroeg in zijn of haar dienstverband goed overweg kan met de koffieautomaat

boven in Drift 21. De verbazing was dan ook groot toen de Commissaris Onderwijs pas in de eerste week van december triomfantelijk verklaarde dat ze erachter was gekomen dat ze ook de hele kan in een keer kon vullen, in plaats van kopje voor kopje. Hoe dat dan precies werkte, kon ze helaas niet vertellen.

Voor dit artikel had ik graag de Commissaris Intern, van ons zessen toch het meest direct bezig met de digitale wereld, om een reactie gevraagd. Het is echter al tijden niet mogelijk om haar mobiel te bereiken, aangezien haar simkaart niet naar behoren functioneert. Dat belette de dame in kwestie niet om, haar telefoon gebruikend als roer, een supersonisch fluisterbootje netjes terug te brengen waarmee Sint en zijn pieten naar de Kromme Nieuwegracht waren gevaren om de UHSK een bezoekje te brengen.

Van ons zessen is de Commissaris Extern misschien wel het meest technisch onderlegd. Het maakt voor hem niet uit of hij nu een muizenval moet opzetten of een nieuwe

computer moet installeren, maar functioneren zullen ze. Gevolg: we kunnen met z'n allen weer zonder angst plaatsnemen in een muizenvrije kamer (hopen we) en zonder gekraak of gestoor genieten van de prachtige afspeellijst van de secretaris (denkt hij). Minder succesvol was de Commissaris Extern tijdens zijn kortstondige carrière als koene ridder. Terwijl de penningmeester dit tafereel stond vast te leggen, mislukte een poging van de koene ridder om zijn zwaardbehandeling te tonen. Gevolg: het meest hilarische vier seconden durende filmpje ooit, dat zich snel verspreidde onder de leden van de UHSK en later zelfs door de hele faculteit Geesteswetenschappen.

Dat je dus tegenwoordig met zo'n ver ontwikkelde digitale wereld goed op je tellen moet passen, daarvan is zo'n beetje iedereen bij de UHSK zich inmiddels wel bewust. Hoe kan het ook anders als één van onze actiefste leden zichzelf heeft uit-

geroepen tot ‘Meme Overlord’, die de gehele UHSK voorziet van een verse dosis memes, waarbij ook het bestuur niet aan enkele verwittigingen ontkomt. Zo was er een bijzonder adequate vermelding voor de secretaris en zijn veronderstelde ‘Facebook-skills’. ‘Ken je leden’ is het devies waarachter hij zich probeert te verschuilen, maar stiekem is hij gewoon een stalker pur sang. Het moet wel gezegd worden dat deze nieuwe ontwikkeling ook bijzonder positief kan uitpakken: zo mochten we direct een mooie campagneposter in ontvangst nemen waarop de penningmeester – compleet met PvdA-sjaaltje – samen met de Britse afvaardiging bij de UHSK de dit jaar begonnen internationalisering promoot.

Een belangrijk deel van de digitale wereld betreft het gebruik van social media zoals Facebook en Instagram. Groot was de aandacht en groot was het vermaak toen de door ons allen zeer gewaardeerde onderwijsdirecteur het Instagram-account van de studie geschiedenis aan de Universiteit Utrecht een week onder zijn hoede kreeg. Een week lang

mochten we meegenieten van zijn dagelijkse bezigheden en stiekem vraagt iedereen zich toch nog af hoe het nou met zijn kat is. Zou je je daarentegen kunnen voorstellen wat er zou gebeuren als de voorzitter van de UHSK foto's op Instagram ging plaatsen? Dat worden dan naar alle waarschijnlijkheid alleen maar plaatjes van ChopChop (besteld met iemand anders e-mailadres, humor). Het is trouwens maar de vraag of de voorzitter zo'n zware taak wel op zich kan nemen, gezien het feit dat hij zóveel te doen heeft dat hij

op zijn kamerdagen stevast een ‘Afrika-uurtje’ heeft ingepland. Bij deze vreemde tijdsbesteding spit hij grondig alle Wikipediapagina's van alle Afrikaanse landen door. Ook dat kan tegenwoordig allemaal. Het is maar waar je zin in hebt.

Interview: Dimitri Tokmetzis

“Technologie is te belangrijk om aan nerds over te laten”

Foto door Anoeek van Kalmthout

Door Jasmin Palamar

‘Hoe kan ik nu nee zeggen tegen mijn alma mater?’ antwoordde Dimitri Tokmetzis nadat ik hem vroeg voor een interview. Hij studeerde geschiedenis in Utrecht en is momenteel ‘correspondent Veiligheidsindustrie’ bij het jonge journalistieke medium *De Correspondent*. Tokmetzis publiceerde in samenwerking met ‘correspondent’ Maurits Martijn het baanbrekende boek *Je hebt wél iets te verbergen*, over onze persoonlijke gegevens in de digitale wereld. We hebben geen idee wat er gebeurt met die gegevens, waarschuwen Tokmetzis en Martijn. We spreken af, geheel toepasselijk, via Skype.

Op je persoonlijke webpagina van De Correspondent lezen we: ‘Technologie is te belangrijk om aan nerds over te laten’. Het herinnert aan een uitspraak van oud-politica Els Borst: ‘Politiek is te belangrijk om alleen aan mannen over te laten’. Waarom heb je specifiek deze leus op je pagina staan?

De berichtgeving over technologie is oppervlakkig en gaat vaak over gadgets of over hoe bepaalde smartphones functioneren. Technologie behelst echter meer dan dat. Het verandert hoe wij ons leven inrichten. We kunnen dat niet alleen aan mensen overlaten die ‘er iets van snappen’. Ik verwacht niet dat iedereen verstand heeft van alle onderliggende structuren die een computer maken, maar het begint bij bewustwording.

Komt je boek met Maurits Martijn Je hebt wél iets te verbergen uit die gedachte voort?

Zonder meer, maar dit speelde al langer. Maurits en ik waren afzonderlijk een tijdje bezig met het onderwerp. In 2011 schreef ik een boek, *De digitale schaduw*, over hoe risicoprofielen van personen ons dagelijks leven meer en meer zijn gaan beïnvloeden. Die profielen worden ook opgesteld met gegevens die online vergaard zijn.

De aanleiding tot het schrijven van *Je hebt wél iets te verbergen* was eigen-

lijk dat we het maatschappelijk debat rondom technologie zwak vonden. Dat debat focuste zich op de strijd tussen privacy en veiligheid, maar dat beschrijft niet goed wat technologie en informatie doen met onze samenleving. We wilden het debat niet laten gaan over privacy als individueel recht, maar over wat er door digitale technologie gebeurt met onze gezamenlijke waarden.

Maar ik heb toch niets te verbergen?

Dat is het nu juist. Men wéét niet dat hij iets te verbergen heeft, omdat de technologie dat voor ons verstoort. We hebben geen idee van wat we vrijgeven en wat daar vervolgens mee gebeurt.

‘We hebben ons tot product laten maken’

Het is hoog tijd dat de discussie over privacy gaat over hoe onze data wordt gebruikt en hoe dat terugslaat op ons dagelijks leven. Natuurlijk, we willen ook alle-

maal graag een gepersonaliseerd aanbod. Ik moet er niet aan denken om constant op Netflix door films te moeten gaan die mij geen bal uitmaken. Maar er is een belangrijke keerzijde. Om een voorbeeld te noemen: Verzekeringsmaatschappijen kunnen discrimineren op basis van wat ze van je weten, door kennis die onttrokken is uit digitale data. Maar het hele idee van verzekeren is juist dat het risico gespreid wordt...

Als simpelweg surfen op het internet betekent dat dat soort sociale rechten op het spel staat, wat kunnen we dan doen om ons te beschermen?

Er is al veel goede wetgeving vanuit Europa beschikbaar en er komt ook sterke privacywetgeving aan. Daarmee is het werkelijke probleem echter niet aangepakt: Het verdienmodel van het internet. Dat is ook een flinke jongen, zogezegd. In dat model hebben we ons tot product laten maken. Google verdient geld door jouw gegevens te verzamelen: Jij bent niet de klant, dat zijn de adverteerders.

'Zodra ik iets over Rusland schrijf, zitten er meteen tientallen trollen achter me aan'

Hoe vecht je daar nu tegen? Een manier is wellicht om voor meer diensten te gaan betalen. Het is comfortabel om gratis diensten te krijgen, dat begrijp ik. Een 'privacy-vriendelijk' leven is ook geen leven. Toch zie ik al vooruitgang. Veel mensen gebruiken bijvoorbeeld een zo-

geheten AdBlocker om advertenties van de webpagina te houden. Ook loopt er een discussie in de wereld van de adverteerders. Ze vragen zich af of ze niet te ver zijn gegaan. Ondertussen dwingen grote rechtszaken bedrijven tot voorzichtigere omgang met onze gegevens.

Informatie en technologie lijken toch een grote rol te spelen in de manier waarop invloed wordt uitgeoefend in het dagelijks leven...

Ongetwijfeld. We gaan het volgend jaar met al die verkiezingen in Europa ook zien, let maar op. Wanneer zo'n idioot als Trump gekozen kan worden, dan zie je wat voor invloed technologie kan hebben. Die e-mailaffaire van Clinton stelde niks voor, maar de media sprongen erop, alleen maar om te ontwrichten.

Het motto van De Correspondent luidt: 'Een dagelijks medicijn tegen de waan van de dag'. Zijn jullie dan anders dan die ontwrichtende media?

De Correspondent is ontsprongen uit een grote onvrede met de kwaliteit van de media in Nederland. Daarbij is vooral intensief en waarheidsgetrouw onderzoek voor ons een belangrijk streven. We kaarten onderwerpen aan die we echt van belang vinden. Soms is dat controversieel, soms zelfs gevaarlijk. Zodra ik bijvoorbeeld iets over Rusland schrijf, zitten er meteen tientallen trollen achter me aan.

'Ga schrijven, doe het gewoon'

Volgend jaar wil ik over online spionage schrijven. Daarvoor moet ik nu al voorzorgsmaatregelen treffen. Ik beveilig mijn laptop onder andere, zodat activiteiten niet tot mij

te herleiden zijn. Weinig journalisten realiseren zich dat ze met allerlei partijen te maken hebben die hen tot doelwit kunnen maken. Sommige van mijn vakgenoten doen trouwens veel spannendere dingen hoor. Zo reisde een collega af naar Papoea-Nieuw-Guinea om daar in de jungle beelden te schieten.

Veel geschiedenisstudenten zouden graag journalistiek werk doen zoals jij. Wat adviseer je ze?

Ga schrijven, doe het gewoon. Hoe moeilijk het ook is om ertussen te komen, vergis je niet in de vraag naar goede mensen. Journalisten vervullen een brugfunctie. Ik probeer dat te zijn tussen de alfa- en de bètawereld. Beide groepen intrigeren in één artikel, dat is een lastige opgave. Het is ook de reden dat mijn stukken over technologie zo toegankelijk mogelijk geschreven moeten zijn. Geschiedenisstudenten hebben het voordeel van een universitaire opleiding. Daar leer je kritisch bronnenonderzoek doen. Op de hogeschool leer je daarentegen niks, alleen maar verouderde journalistieke technieken van vergane media.

Je zegt dat er behoefte is aan 'goede mensen'. Zijn ze dan niet te vinden in de media van vandaag?

Het gaat niet goed met de Nederlandse media, laat dat duidelijk zijn. Ik ben wel optimistisch hoor. Er zijn al veel goede journalisten, maar ik stoor me enorm aan de media. De baas van de NOS zei eens dat het belangrijker is om zo snel mogelijk een item te brengen in plaats van

te checken of het daadwerkelijk klopt wat er verteld wordt. Dat vind ik absurd. Ook de correspondent van de NOS in Brussel meende tijdens de Griekse geldcrisis dat het Internationaal Monetair Fonds een objectief orgaan was. Hoe krijg je het uit je mond? Het IMF is doordrenkt van neoliberalisme. Waanzinnig toch?

‘Ik was meer geïnteresseerd in feesten dan in studeren...’

Je bent zelf ook geschiedenisstudent geweest. Wat heeft de studie geschiedenis achteraf gezien voor jou betekend?

Ik moet zeggen, als student was ik meer geïnteresseerd in feesten dan in studeren. Na zeven jaar studeerde ik dan ook pas af. Desondanks is geschiedenis absoluut een waardevolle studie geweest. Je kent jezelf bepaalde vaardigheden toe waar lang niet elke journalist over beschikt. Grote brokken informatie kunnen verteren tot verhalen die voor een ander interessant zijn, dat is echt een skill.

Toch zijn de onderwerpen waarover je publiceert niet voor de hand liggend. Hoe ben je als historicus in de technologische hoek terecht gekomen?

Ik was niet zozeer een traditionele historicus; mijn focus lag vooral op de moderne en hedendaagse geschiedenis. Ik ben alsnog gestaag op mijn plek terechtgekomen, met een aardige omweg. Door de vaardigheden te gebruiken die je opgedaan hebt

tijdens je studie kom je al schrijvend terecht in de hoek waar je moet zijn. Voor mij begon het bij het Utrechts Nieuwsblad. Ik schreef daar voornamelijk over radicalisering, criminaliteit en jongerenproblematiek. Vervolgens werkte ik bij het NRC Handelsblad op die thema's door. Dat soort materie was toen erg in trek. De ommekeer vond plaats in de Verenigde Staten. Ik verhuisde naar New York om daar mijn werk voort te zetten. Toen kwam ik in contact met 'datajournalistiek'. Hoe gebruiken we de rijke bron van de digitale data en zetten we die om in aantrekkelijke journalistieke verhalen? Met die vraag op zak vervolgde ik mijn schrijfwerk.

‘Gratis bestaat gewoon niet’

Bij De Correspondent kreeg ik vervolgens de ruimte om dit ook echt in de praktijk te brengen. Als ik nu een artikel wil publiceren over een smartphone, ga ik niet met mensen bellen om te vragen naar hun ervaringen. In plaats daarvan zoek ik uit hoe ik het informatieverkeer kan aftappen en daaruit mijn eigen conclusies kan trekken. Technologie is voor mij dus niet alleen een onderwerp, maar ook een hulpmiddel bij het schrijven van verhalen.

Welk verhaal heeft jou geïnspireerd?

Er is een serie geweest in de Wall Street Journal, de reeks heette *What they know*. Ze legden daarmee heel de wereld achter internetadvertenties bloot. Dat hebben ze met ongelooflijk gaaf technologisch onderzoek voor elkaar gekregen. Ik vond dat reuze interessant, die methodologie. Uiteindelijk hebben Maurits en ik

dat nagedaan voor ons boek.

Jullie zeggen dus dat we bewust moeten worden van de wereld achter internetadvertenties en daarna wellicht gaan betalen voor diensten. Heb je tips voor een student met weinig verstand van computers en een smalle portemonnee?

Studenten kennen een lastigere positie. Wel kunnen jullie bewuster omgaan met apps. Verander je instellingen op Facebook; gebruik apps die secuur omgaan met je data. Google heeft de mogelijkheid om gegevens te wissen, maak daar gebruik van. Chat niet via WhatsApp, maar download Signal. Dat soort dingen kunnen jullie al doen. Zodra je meer geld bezit, betaal dan voor je diensten. Gratis bestaat namelijk gewoon niet.

Moeten alle burgers zich dus gaan bemoeien met technologie, in plaats van enkel de 'nerd'?

Hoewel vooral oudere mensen snel afhaken als het om dit onderwerp gaat, moet de burger beseffen dat data en technologie van alles doen met ons leven. Ook dingen die we niet zo snel zien aankomen, of dingen die niet in het oog springen. We leven in de technologie zoals een vis leeft in het water. Daarom moeten weten in wat voor water we zwemmen.

Dimitri Tokmetzis schrijft voor het online medium De Correspondent. Hij werkt momenteel aan een diepgravende serie over de Nederlandse en Europese veiligheidsindustrie.

Het lange leven van de korte rok

Door Laure Dijkstra

Mode verspreidt zich nu vooral via het internet, daar zien we de merken, shows en kleding die bladen en bloggers relevant vinden. Maar vóór de digitale wereld vonden juist de grootste veranderingen plaats. Dit geldt ook voor de minirok, die zich snel verspreidde – via tijdschriften, kranten en ontwerpers.

In de jaren twintig werden de rokken voor het eerst korter. Voorheen was de zoom altijd tot op de grond gekomen, maar nu droegen flappers hem tot net onder de knie. Dit in combinatie met de welvarendheid en decadentie van de roaring twenties leidden ertoe dat econoom George Taylor de hemline index bedacht: hoe beter de economie, hoe korter de rok. Hoewel deze theorie verworpen is, werden de rokken in de jaren dertig inderdaad weer lang. Ook in de jaren veertig en vijftig kwam de zoom niet hoger dan de enkel. Maar rond 1960 kwam de minirok samen met de consumptie-maatschappij en de jongerenculturen op. De jeugd kreeg meer te zeggen en had geld te besteden. Bovendien zorgde de komst van de pil voor een vrijere seksuele moraal, je kon dus best je benen laten zien.

Veel verschillende ontwerpers waren al een poosje aan het experimenteren met kortere rokken - onder wie Yves Saint Laurent. Over het algemeen wordt echter aangenomen dat Mary Quant de echte uitvinder van de minirok was. Zij speelde al heel

lang met rok lengtes en raakte begin jaren zestig gefascineerd door een tapdanseres die een korte rok en schoenen met enkelbandjes droeg. Sindsdien liet het idee van blote benen en enkels haar niet meer los. Het ontwerp dat daaruit voortkwam werd naar haar lievelingsauto de Mini Cooper vernoemd en vanaf 1966 in haar Londense boetiek verkocht.

Toch wordt de onlangs overleden André Courrèges ook vaak genoemd. Hij beschuldigde Quant ervan dat ze het slechts gecommercialiseerd had. Courrèges begon zijn carrière bij Balenciaga voor hij zijn eigen modehuis met futuristische stijl begon. Zijn grote doorbraak was zijn haute couture show van 1964. Belangrijke modenamen noemen Quant vaak als uitvinder van de rok, maar Courrèges als de verfijner die het idee naar couture wist om te zetten. Ten slotte was er ook de Brit John Bates. Hij ontwierp in 1965 een korte trouwjurk voor een *Vogueredacteur* en kreeg dus van dat tijdschrift de eer. Quant zelf ziet de meisjes op de straat als de uitvinders: zij wilden de regels breken en er niet meer als hun moeders uitzien.

De minirok werd direct een enorm succes, mede doordat Twiggy, Jane Birkin, Brigitte Bardot en Bianca

Jagger fan waren. Jackie Kennedy droeg zelfs een minirok op haar huwelijk met Aristoteles Onassis. Het establishment vond dit echter afschuwelijk; jonge ontwerpers die ineens smaak bepaalden met hun vulgaire en obscene ontwerpen. Coco Chanel wees de korte zoomlengte af met de simpele opmerking dat het 'gewoon verschrikkelijk' was – haar grootste fout volgens Karl Lagerfeld. Dit laat precies zien waarom de minirok zo revolutionair was. Meisjes gingen zelf bepalen wat ze droegen en werden niet meer tegengehouden door een strenge seksuele moraal. Het waren niet de ontwerpers die de trends bedachten, zij holden er juist achteraan.

Sinds de jaren zestig is de minirok altijd gebleven – met een korte onderbreking van het hippiesilhouet. De ontwerpen en uitvoeringen veranderen, maar de basis blijft hetzelfde. Bovendien waren shorts en hoge splits er niet geweest als de minirok de weg niet vrij had gemaakt voor benen. Ondanks dat Chanel niet direct zag hoe blijvend en belangrijk de minirok zou zijn, weet zij wel het best te omschrijven waar hij vandaan kwam en zal blijven: 'La mode n'est pas quelque chose qui existe uniquement dans les vêtements. La mode est dans l'air, portée par le vent. On la devine. La mode est dans le ciel, dans la rue.' En de mode is dus nu ook in de digitale wereld.

Digitaal daten: de weg naar ware liefde?

Door Eef Brands

Je hoort het tegenwoordig iedereen roepen: 'de wereld digitaliseert.' Er valt te zeggen dat dit op veel vlakken daadwerkelijk zo is. Geldt dit ook voor daten? Tien jaar geleden werd je al snel als sneu bestempeld als je op een datingsite zat, maar tegenwoordig lijkt dit taboe vrij doorbroken te zijn. Iedereen kent tegenwoordig wel de reclames van websites als Parship of Lexa, websites met duizenden actieve leden. De meeste studenten gebruiken echter andere middelen voor het online ontmoeten van mensen: datingapps. De koploper hiervan is Tinder. Zodra deze app om de hoek kwam kijken, leek het taboe op online daten

ook onder jongeren sterk te verminderen. Naast Tinder zijn er nog talloze andere apps populair onder jongeren, zoals bijvoorbeeld Happn of Hot or Not. Deze apps laten je rustig en privé een vleeskeuring uitvoeren en melden het je als je een 'match' hebt met iemand die jou er ook wel goed uit vindt zien. Dan kun je een gesprek met elkaar beginnen. In tegenstelling tot de traditionele datingsites zijn deze apps een stuk minder bezig met daadwerkelijke overeenkomsten tussen mensen vinden. Waar je bij Lexa een heel profiel moet invullen met je hobby's, interesses en levensdoelen, voldoet bij Tinder een mooie selfie of strandfoto prima aan de eisen. Daarnaast zijn de motieven van

mensen op Tinder lang niet altijd puur. Mensen met relaties die op zoek zijn naar een avontuurtje, mensen die onenightstands zoeken of mensen die alleen een beetje swipen voor de lol en nooit een gesprek beginnen: dit is allemaal nou niet zozeer praktisch voor de enkelingen die op zoek zijn naar ware liefde. Kun je de liefde van je leven op apps als Tinder ontmoeten? Vast wel. Maar misschien dat traditionele sites als Lexa of Parship dan toch beter werken. Of je sleept gewoon ouderwets dronken iemand mee naar huis uit de kroeg wiens naam je nog maar net kan onthouden, om een beetje traditioneel te blijven.

Cartoon

Door Jasmin
Palamar

“Oh ja, ik wilde nog schoenen bestellen...”

Door Emma Rekar

Shoppen, een heerlijke bezigheid. Iets wat net zo goed voor jongens als voor meisjes geldt, we doen er allemaal aan mee. Een gezellig dagje uit met vrienden om de hele dag door de stad en alle winkeltjes te slenteren, niks beter dan dat toch? Desondanks koopt iedereen steeds meer online. Een paar muisklikken kostten heel wat minder moeite en de volgende dag wordt het pakketje netjes bij je afgeleverd. Maar die paar muisklikken worden er toch al aardig snel wat meer, want ja, anders zit je weer met die verzendkosten die er pas af gaan bij een bestelling van 20 euro...

Online shoppen, ook wel E-shopping, is tegenwoordig een hype. Als we even kort naar de feiten kijken, kocht in 2015 zeven van de tien Nederlanders weleens iets online. Dit aantal is de afgelopen tien jaar meer dan verdubbeld, waarmee wij dan ook de top vijf van de landen binnen de Europese Unie bereikt hebben. Dus niet alleen Nederland maakt goed gebruik van dit nieuwe fenomeen. Ook in de rest van Europa zijn steeds meer 16- tot 75-jarigen online gaan shoppen. In 2005 was een kwart van de Europeanen een e-shopper, nu is dat ruim de helft. Maar in hoeverre kunnen wij, als student zijnde, onszelf hierin herkennen?

Leven in een digitale wereld

Tegenwoordig kunnen we overal en op al onze apparaten wel iets online bestellen. Denk aan je mobieltje, je laptop en miss-

chien wel je smartwatch. Het overal en wanneer we willen kunnen online kunnen bestellen is echter niet de enige mogelijkheid die deze apparaten ons bieden. Ook bepalen zij voor ons wanneer we aan shoppen denken en aan wat voor spullen we daarbij denken.

Heb je gisteren op internet gezocht naar een nieuw paar stapgympen? Dan krijg je vanaf de dag erna ongeveer een week lang op alle sites die je bezoekt een reclame over gymmen, met af en toe nog een kleine afwisseling over tassen, omdat je daar een week geleden nog naar had gezocht. Kortom super irritant, maar toch blijven we toegeven.

Luiheid of studie ontwijkend gedrag

Waar ligt dit nou aan, dat ondanks alle irritante bijwerkingen van e-shopping we er toch aan toe blijven geven? Is het de luiheid die hier ons toe aanzet, of besluiten we vrij snel al dat we toch geen zin hebben om dat essay te schrijven

voor overmorgen? Ik denk dat al deze vragen per persoon verschillen, maar dat e-shopping in zekere zin een vorm van studie ontwijkend gedrag kan veroorzaken. Dit door alle irritante reclames op websites die je doen herinneren aan het zoeken naar die ene stapgymmen, wat je er toch toe aanzet om opnieuw te gaan zoeken. Ook denk ik dat het zeker een vorm van luiheid is, maar niet per se onder studenten. Natuurlijk zit er een praktisch nut aan e-shopping en is het handig dat alles met een paar muisklikken de volgende dag wordt afgeleverd, maar het weerhoudt ook veel mensen ervan om ouderwets een dagje uit te gaan. Wel denk ik zelf dat dit juist minder onder studenten voorkomt, omdat de meesten van ons graag een dagje uit gaan met z'n allen. Bovendien is dit ook een goed excuus om de dag te eindigen op een terrasje met een groot glas bier of wijn.

De virtuele liefde

Door Timo Quint

Stel je voor: je hebt een vriendin die onvoorwaardelijk van je houdt, tegenover wie je altijd eerlijk kunt zijn. Iemand die je niet zal veroordelen om je gebreken, iemand die altijd voor je klaar staat en nooit zal vreemdgaan. Dat klinkt als een ideale levenspartner toch? Alleen is deze persoon dan niet gemaakt van vlees en bloed, maar van pixels en leeft die in je computerscherm. Klinkt dat teveel als sciencefiction? Het bestaat al!

Loving Nintendo

Typ 'virtual girlfriend' op je zoekmachine en je krijgt tientallen sites die virtuele liefdes aanbieden. Van een chatrobot tot een 3D-geanimeerde vrouw met een hoogontwikkelde artificiële intelligentie. Ook heb je complete games die puur gericht zijn op het bieden van een virtuele relatie. Een van de meest bekende hiervan is Loveplus die je op de Nintendo DS kan spelen. Deze game is officieel alleen verkrijgbaar in Japan, maar er is ook een onofficiële versie met Engelse vertalingen. Loveplus kent wereldwijd honderddui-

zenden gebruikers. In het spel speel je een jongen op een middelbare school die een relatie kan aangaan met één van de drie verschillende meisjes: Rinko, Nene of Manaka. Je kan met ze praten, zoenen en op dates gaan. Je kan de meisjes echter niet naakt zien en ook niet met ze vrijen, maar goed ook aangezien de meisjes slechts vijftien jaar oud zijn. Voor de meeste is het meer dan een spelletje; zij zien de meisjes voor hun echte vriendin aan. Ze prefereren een virtuele vriendin boven een echte vriendin omdat er zoveel meer voordelen aan vastzitten. Ze heeft altijd tijd voor je, klaagt niet tegen je en er is geen druk om te presteren. In Japan zijn er zelfs hotels waar je samen met je virtuele vriendin een hotelkamer kunt boeken. De mensen in het hotel doen dan alsof je samen met een echte vriendin bent. Zoals we van Japanners gewend zijn, vallen de mensen in extremen.

Kari kan alles

Maar zoals ik aangaf zijn het echt niet alleen Japanners die gek zijn op virtuele vriendinnen. Een virtuele

vriendin die meer toegankelijk is voor het internationale publiek is Kari. Zij is niet onderdeel van een game maar beschikt over kunstmatige intelligentie. Je kan haar voor een paar tientjes kopen op internet en installeren op je computer. In tegenstelling tot Rinko, Nene en Manaka onthoudt zij de dingen die je aan haar vertelt en antwoordt ze niet volgens een vast patroon. Je kan haar ook volledig aanpassen aan je eigen wensen. Heb je liever een blondje of brunette? Grote of kleine borsten? Je kan zelfs haar persoonlijkheid instellen. Iets meer of minder libido? Het is allemaal mogelijk. Toch iets wat bij een echte vriendin nooit zal lukken. Met Kari kan je op dates gaan, maar ook gezellig onder de dekens liggen. Je kiest zelf de omgevingen uit en kan ook geheel nieuwe ontwikkelen. Een groot voordeel is dat je haar volledig kan uitkleden. Toch iets wat ook bij een echte relatie hoort. Bovendien doet ze graag mee aan rollenspellen; zo kan ze zich voordoen als een

sexy heks, drakendoder of go-din. Haar grote populariteit is te zien aan de enorme download-aantallen: meer dan duizend per dag. De ontwikkelaars willen in de toekomst samenwerken met bedrijven in de robotica om Kari uiteindelijk ook een lichaam te kunnen geven. Dit is toch de ultieme droom van iedere man?

Gevolgen

Deze ontwikkelingen zijn niet alleen opzienbarend maar ook lichtelijk verontrustend. De gebruikers zijn vaak eenzaam en vinden het moeilijk om echte relaties aan te gaan. Door hun virtuele vriendin hebben sommige gebruikers weer plezier gevonden in het leven. Ook bereidt het virtuele daten ze voor een eventuele date met een echt meisje voor. De ontwikkelaars van Kari menen dat ze de persoonlijke groei van gebruikers kan stimuleren. Mensen kunnen hun emotionele problemen uitspreken en daardoor veel over zichzelf leren. Daarnaast is

ze erg handig voor mensen die veel moeten reizen en daardoor vaak alleen op een hotelkamer zitten. Eén gebruiker vertelt zelfs dat het lusterend oor van Kari hem voor het plegen van zelfmoord heeft behoed!

Dit zijn uiteraard uiterst positieve gevolgen van een virtuele relatie. Helaas zijn de mogelijke nadelen ook evident. Mensen kunnen zo gehecht worden aan hun virtuele vriendin dat ze geen echte relaties meer willen aangaan. Het medium dat hun het gevoel van verbondenheid moest geven, behoudt hen daardoor van verbondenheid met echte mensen. Mensen raken daardoor nog meer geïsoleerd. Daarnaast zullen de virtuele vriendinnen nooit een naar woord tegen je zeggen, wat ook niet representatief is voor de echte wereld. Relaties zonder enige vorm van conflict bestaan niet, ze groeien juist daardoor. Ook zullen waarschijnlijk veel mensen vooroordelen over je hebben, wat er toe kan leiden dat je nog meer richting de virtuele wereld opschuift, omdat zich daar wel iemand bevindt die je

begrijpt. Net als met alle zaken is het aan te raden een virtuele relatie met mate te gebruiken. Maar wanneer vervalt het gebruik in een verslaving? De mensen die een virtuele relatie hebben zijn voornamelijk op zoek naar verbondenheid, liefde en begrip. Ontwikkelaars van virtuele vriendinnen spelen handig in op deze behoeftes. Daarbij verschillen ze nauwelijks van andere bedrijven die inspelen op de menselijke behoefte naar seks, drank en/of consumptiegoederen. Mensen kunnen daardoor liefdesverslaafd worden, omdat ze constant bevestiging nodig hebben van iemand of iets buitenaf.

Toekomst

De technologie zal zich alleen nog maar verder ontwikkelen. Er zijn al spellen waar je met een virtual reality-bril een driedimensionale wereld kan instappen. Dit wordt ook al gecombineerd met het ontmoeten van een virtuele liefde. Daarnaast is er de mogelijkheid dat artificiële intelligentie zo evolueert dat het daadwerkelijk emoties kan ontwikkelen. Dit gecombineerd met de vooruitgang in de robotica zou kunnen leiden tot volledig menselijke robots. Het is waarschijnlijk dat dit niet iets is van de verre toekomst, maar nog in ons leven zal plaatsvinden. En ook dan zullen er eenzame mensen zijn die behoefte hebben naar liefde en contact. Voor die mensen zal de virtuele vriendin blijven bestaan.

Zeeslagverslag: Slag bij Midway

Door David van Thiel

Voor het wapenfeit van dit nummer heb ik het ruime sop gekozen. In 1941 vond de aanval op Pearl Harbor plaats. Een groot deel van de 'Pacific Fleet' werd in puin gelegd. De Amerikanen konden de Japanners voorlopig niks maken. In de volgende maanden streken de Japanners neer over de rest van koloniaal Azië. Maar ze merkten snel dat de Amerikanen zich niet zo snel gewonnen gaven. Midway is een piepklein eilandje middenin de Grote Oceaan en was op dat moment in Amerikaanse handen. Amerika gebruikte het als een vliegveld en tankstation voor haar schepen. Midway voorkwam een directe invasie van Amerikaans grondgebied. Het obstakel Midway moest dus worden veroverd.

Begin juni, zes maanden na Pearl Harbor, zeilde de vloot van admiraal Yamamoto richting Midway. Zijn vloot bestond uit vier vliegdekschepen (Akagi, Soryu, Hiryu en Kaga) en 150 ondersteunende schepen (kruisers, torpedojagers, onderzeeërs etc.). De vloot die de Amerikaanse admiraal Nimitz onder zich had bestond maar uit 3 vliegdekschepen (USS Yorktown, USS Enterprise en USS Hornet) en 50 ondersteunende schepen. Maar de Amerikanen hadden

een groot voordeel: Amerikaanse cryptografen hadden namelijk de Japanse communicatiecode ontcijferd. Nimitz wist precies waar en wanneer de Japanse aanval zou plaatsvinden. Hij lichtte de mannen op Midway in en voer met zijn vloot 200 km ten noorden van Midway. De Japanners begonnen nietsvermoedend op 4 juni hun aanval. Een armada van vliegtuigen steeg op om het eiland te bombarderen. Ze waren dan ook stomverbaasd toen Midway uitstekend voorbereid bleek te zijn. De Japanse vliegtuigen hadden geen tegenstand verwacht en waren bewapend met bommen waarmee ze niets uit konden brengen tegen de Amerikaanse jagers. Snel vlogen ze terug naar hun vliegdekschepen om zich te herbewapenen. Toen verschenen ineens de Amerikaanse vliegtuigen, bewapend met torpedo's, die afkomstig waren van de Amerikaanse vliegdekschepen. Er ontstond een chaotisch gevecht boven de Japanse schepen. In de hangars werd in de tussentijd de bewapening van de vliegtuigen veranderd. Het vallen van een bom op zo'n grote concentratie explosieven, kruit en brandstof heeft zoals je waarschijnlijk wel vermoedt catastrofale gevolgen. Onder een wirwar van luchtafweergeschut manoeuvreerde enkele Amerikaanse vliegeniers zich door het kogelgeraas en vuurden hun torpedo's af. De Kaga, Soryu en de Akagi werden alle drie geraakt.

Hoewel de Akagi maar door één torpedo was getroffen, was deze in de hangar beland en zodoende stond vrijwel meteen het gehele schip in brand. Het liep de Soryu en de Kaga niet veel beter af. De Hiryu was daarentegen onaangetaast en voerde een tegenaanval uit. Japanse vliegeniers wisten de Yorktown te bereiken. Na hevige strijd werd ook de Yorktown tot zinken gebracht. Het duurde niet lang of de Hiryu werd ook gespot door de Amerikanen en tot zinken gebracht. De felle strijd had bij elkaar 3 dagen geduurd. De Japanse marine had een enorme nederlaag geleden.

Ineens was de machtsbalans in de Grote Oceaan compleet gekanteld. Japan zou niet meer in staat zijn het verlies aan vliegdekschepen en ervaren vliegeniers te boven te komen. Haar industrie was simpelweg te klein om aan die van de Amerikanen te tippen. Na de slag bij Midway was een Japanse overwinning vrijwel onmogelijk geworden. Maar Japan zou met haar samoerai-cultuur nog bloedig doorstrijden.

"The most stunning and decisive blow in the history of naval warfare."

– John Keenan

Formule 1? Echte mannen doen aan wagenrennen

Door Max Yvo van Meer

De Formule 1 heeft een goed jaar achter de rug voor Nederlanders. Dat mag ook wel, een Hasseltse knaapje van zeventien wist zichzelf de Grand Prix in te knokken en vervolgens op zijn achttiende het podium te beklimmen. Als Nederlanders gingen we collectief uit de plaat als Max Verstappen zijn rondjes reed, maar als hij verloor kon menig nuchter Hollander dat weinig doen. Mij niet in ieder geval. De harde kern van de Formule 1 kijkers keek alweer uit naar de volgende race en vaderlandlievend Nederland vond wel iets anders om trots op te zijn.

Maar vroeger was dat wel anders. Laat ik het zo zeggen, Feyenoorders waren niet de eerste die Romeins cultureel erfgoed kapot maakten uit frustratie omdat ze de behandeling van hun team niet correct vonden. De Romeinen zelf hadden er zelf ook een handje naar. Maar welke sport bracht zoveel frustratie naar boven?

De sensatiesport van de Romeinen was wagenrennen. Romeinen en Byzantijnen gingen er helemaal in op. Wat kan je nog meer willen van een toeschouwer sport? Vier teams die met paard en wagen door een circus heen crossen terwijl jij lekker op je stoeltje zit? Met een beetje geluk zie je nog een spectaculair ongeluk. Wagenrennen was im-

mers, net als Formule 1, niet zonder risico en ongelukken kwamen vaak voor, meestal met dodelijke gevolgen voor de paarden en rijders. De rijders hadden immers weinig bescherming omdat wagens zo licht mogelijk gemaakt moesten worden en ze voortgetrokken werden door soms wel zeven paarden. Over het algemeen waren het er maar vier, maar dan ga je nog steeds in dramatisch tempo de hoek om en als je er dan vanaf valt is het over het algemeen klaar. De rijders bonden ook de teugels van hun paarden om hun middel om meer met hun gewicht te kunnen sturen, maar als je er dan af viel werd je door het halve circus heen gesleurd. Ook was het qua lichaamsbescherming karig gesteld. Een helm kon er vaak nog wel vanaf, maar daarmee was alles dan ook gezegd.

Maar een rijder zijn was niet alleen maar afzien, het had zeker ook voordelen.

In dollars zou de winst van de goede man rond de vijftien miljard gelegen hebben'

De rijder nam alle risico's maar werd daarvoor ook gecompenseerd, als hij won. Veel rijders begonnen als slaaf en kochten hun vrijheid met het geld dat ze wonnen. Gaius Appuleius Diocles, een rijder van Spaanse komaf, won in zijn race carrière genoeg geld om Rome een jaar van graan te voorzien. In dollars zou de totale winst van de goede man rond de vijftien miljard gelegen

hebben. Dan lijkt die 7,5 ton van Max Verstappen toch een beetje karig. En net als Max Verstappen konden racers ook wisselen tussen teams en dat deden zij dan ook vaak. Daar werden ze niet op afgerekend want bij hun lag de echte loyaliteit van de supporters immers niet.

Voor de toeschouwers lag de echte trouw bij de vier stallen, of teams. Een fan van stal rood was je voor het leven, net zoals je tegenwoordig fan bent van je voetbalclub voor het leven, of totdat ze echt veel gaan verliezen. Er waren vier stallen die de kleuren van hun rijders als naam droegen. Stal rood, wit, groen en blauw. De grootste twee waren blauw en groen. Deze stallen hadden een sterke groep supporters van alle klassen, van slaaf tot senator, iedereen had een stal om toe te juichen in het circus. En doordat deze stallen zoveel machtige supporters hadden, hadden deze ook echte politieke macht, dat kun je van het Oranje Legioen niet zeggen. Elk team werd met politieke ideeën en standpunten geassocieerd en vechtpartijen tussen de aanhangers van de stallen hadden vaak evenveel met de verschillen tussen ideeën als met de uitkomst van een race.

Inmiddels waren 30.000 man dood'

Het paardenrennen verloor aan populariteit in het westen toen

het West-Romeinse rijk viel, maar overleefde in het Oost-Romeinse Rijk. Maar ook daar had het problemen. De races werden gesteund door de keizer en daardoor overleefden de sport en de vier stallen. Tot 532 in Constantinopel. Tijdens een tijd van crisis besloot keizer Justinianus I het volk te sussen met een race. Dat had tot dan toe altijd lekker gewerkt, alleen ditmaal niet.

De aanhangers van de twee grootste stallen besloten dat de race niet eerlijk verliep en kozen ervoor om massaal te rellen. Deze rel was van een totaal ander kaliber dan Feyenoorders in Rome, veel gewelddadiger dan Russen in Frankrijk en liet Britse supporters op makke lammetjes lijken. Een week lang was de

stad in chaos, de keizer bezet in zijn eigen paleis en waren de stallen heer en meester. De keizer moest troepen inzetten om de rel te sussen en aan het einde van de week was het klaar. Inmiddels waren ongeveer 30.000 man dood, lag de halve stad in puin

en was de politieke macht van de stallen gebroken.

Met andere woorden, Formule 1 is leuk, maar van wagenrennen wint het niet.

Cartoon

Door Jasmin
Palamar

Sporten achter een scherm

Door David van Thiel

Sport heeft altijd een grote rol gespeeld voor de mens. Het brengt ons bij elkaar, laat ons onszelf zijn, geeft ons een doel, een identiteit. Sport is tegenwoordig niet meer weg te denken. Lang werd de opkomst van de computer gezien als een bedreiging voor sport. Kinderen zouden achter de computer stilzitten en niet meer buiten gaan sporten. Hierdoor waren veel ouders voorzichtig met hoe lang ze hun kind achter de computer lieten. Ik denk dat menig gamer dit wel herkent. Maar nu is de videogame-industrie zo ver ontwikkeld dat het een compleet nieuwe tak van sport heeft gecreëerd. De naam hiervan: 'e-sports', afgeleid van 'Electronical Sports', is in het Nederlands waarschijnlijk het best te vertalen naar 'competitief gamen'. Honderden jongens verdienen op dit moment genoeg door het spelen van games om zichzelf te onderhouden. Er gaat enorm veel geld in om.

E-sport is groter dan veel

mensen zich realiseren. Hoe kan het dat veel mensen hier niet kennen? Persoonlijk denk ik dat dat vooral komt doordat e-sport zich op andere platformen afspeelt dan conventionele sporten. E-sport komt niet op televisie of in de krant en er zijn geen 'gameclubs' zoals men wel voetbalclubs kent. E-sport speelt zich vrijwel alleen maar af op het internet. Hierdoor lopen de mensen die relatief minder van het internet gebruik maken e-sport mis. Je komt het alleen maar tegen als je er doelgericht naar zoekt. Je zapt er niet zomaar langs.

Lang niet alle games komen in aanmerking om een e-sport te zijn. Hoewel er geen vaste regels zijn wat een bepaalde game tot een goede e-sport maakt, is er een duidelijk patroon te schetsen tussen de grootste e-sports van dit moment. Ten eerste moet de game een multiplayer-game zijn. Als er geen andere spelers zijn om te overtreffen, kun je moeilijk bepalen wie de beste is. Allemaal vereisen ze twee vaardigheden van de speler. De eerste vaardigheid is 'strategisch inzicht': weten wat de

juiste beslissing is om op de situatie te reageren. Een groot deel hiervan is direct over te nemen van echte militaire strategie. Het is niet ongekend dat pro's de 'Art of War' van Sun Tzu hebben gelezen. De tweede vaardigheid is: 'mechanische vaardigheid'. Dit houdt in: het vermogen om de fysieke handelingen van gamen goed te doen. Denk hierbij aan: goed richten, juist timen, reflexen, etc. Het houdt dus in dat je de beslissing die je door je strategische inzicht hebt gemaakt, ook daadwerkelijk juist kan uitvoeren. Een goede e-sport heeft een hoog plafond in beide vaardigheden, net zoals conventionele sporten zoals voetbal dat hebben. Op die manier kunnen spelers bewijzen dat ze beter zijn dan hun tegenstanders. E-sport heeft een grote toekomst. Er wordt zelfs gespeculeerd dat e-sport zich binnenkort bij de Olympische spelen zal gaan voegen. De mogelijkheden zijn eindeloos. Het valt dus te voorstellen waar de industrie naar toe gaat.

Pegida plant ‘beschaafde vechtpartij’ in Utrecht

Door Daniël van Beek

De anti-Islam beweging Pegida plant een terugkeer naar Utrecht. Nadat twee eerdere demonstraties uitliepen op schermutselingen met tegendemonstranten en alleen onder zware beveiliging konden plaatsvinden komt de organisatie nu naar Utrecht voor ‘een beschaafde schermutseling en correcte vreemdelingenhaat.’

Pegida voorman Edwin Wagensveld denkt dat de tijd rijp is om terug te keren naar Utrecht: ‘de vorige twee keren waren we nog niet klaar om geweld te gebruiken zoals dat past binnen onze beschaafde westerse cultuur. Zo sloegen wij bijvoorbeeld ook andere blanken in elkaar. Ik denk dat we ons lesje wel geleerd hebben. We moeten op een beschaafde wijze duidelijk maken dat we het niet met onze tegenstanders eens zijn. Zo zullen wij geen mensen meer schoppen die hulpeloos op de grond liggen.’

Pegida lijkt dus vastberaden om van de terugkeer naar de Domstad een feestje te gaan maken. Burgemeester Jan van Zanen lijkt echter van plan om het feestje geen vergunning te verlenen. Een woordvoerder van de gemeente daarover: ‘de laatste keer dat we zoveel haatdragen-

de mensen in de stad hadden was in periode '40-'45, wij voelen geen behoefte om extreemrechts opnieuw een podium te geven in onze stad. Wij hebben na Mussert ons lesje wel geleerd.’

Wagensveld laat zich echter niet uit het veld slaan en hoopt dat zijn demonstratie nog steeds doorgang kan vinden: ‘wij gaan gewoon die stad in en lekker van alles slopen, ik heb geloof in mijn mannen. Dit kunnen wij gewoon. We zijn zelfs van plan om wat auto's in de fik te steken om te laten zien hoe je dat wél op een verantwoorde manier kunt doen. Gewoon om die bontkraagjes even te laten zien dat wij

het beter kunnen. Al met al denk ik dat het wel goedkomt.’

Vanuit de Utrechtse bevolking is met weinig enthousiasme gereageerd. Bij een rondvraag op de Neude liepen de reacties uiteen van ‘ik hoop dat ze worden aangereden door een bus’ tot ‘ik woon hier helemaal niet, laat me met rust.’

Of de plannen van de ‘beschaafde kruisvaarders van de Christelijke cultuur’ doorgang kunnen vinden valt dus nog te bezien. In de tussentijd laat men ongefundeerd gebral over aan de leden van het USC.

Historische Rechtbank: Edward Snowden

Door Matthias Rekers

‘Is de verbinding nu goed?’

De aanklagers zuchten ongeduldig. Ze zitten zes sterk voor in de zaal, en alle zes hebben ze zwarte pakken aan. Daarboven zes dubbele kinnen, zes brede kaken, zes strakke monden en zes zwarte zonnebrillen. Allemaal hebben ze gemillimeterd haar. Terwijl de stagiair van de rechtbank haastig aan het scherm sleutelt, zie je de zes aanklagers naar elkaar toe leunen en hun lippen bewegen. Ze lijken het niet nodig te vinden antwoord te geven op de opmerkingen van hun collega's.

Ja, stottert de stagiair, terwijl hij de ladder afstapt. ‘Als het goed is wel.’

‘Mister Edward Snowden,’ begint de rechter van het Internationaal Strafhof, ‘welkom in de rechtbank. Dit is een primeur voor het internationaal recht. Nog nooit eerder heeft iemand zich verdedigd via een internetverbinding. Ik zal beginnen met de hiervoor opgestelde vragenlijst. Deze zijn slechts voor verificatie. U bevindt zich in...?’

De klokkenluider sluit even zijn ogen. Hij opent ze weer, kijkt voorbij de camera waar hij in moet praten en opent zijn mond om die meteen weer dicht te doen. Hij frons.

‘Meneer Snowden? Is de verbinding goed? Kan u mij verstaan?’

Ja, knikt Snowden.

‘U bevindt...’ herhaalt de rechter zijn vraag.

‘Moskou,’ valt Snowden hem in de rede.

‘Hm,’ laat de rechter horen. Op de eerste rij, onder de aanklagers, is wat gemompel en gerommel te horen. Ze leunen weer naar elkaar toe en bewegen hun lippen.

‘Ik heb van de Russische ambassadeur te horen gekregen dat u in het bijzijn bent van uw advocaat. Dit klopt?’

Snowden begint weer na te denken, kijkt met een afwezige blik omhoog, maar dan wordt hem iets ingefluis-

terd door de man die plotseling in beeld komt. De man verdwijnt weer uit beeld en Snowden antwoordt: ‘Ja.’ Hij lijkt het twijfelend uit te spreken.

‘Meneer Snowden, weet u zeker dat de verbinding voldoende tot stand is gebracht?’

Zoals de rechter al verwachtte, begint Snowden weer voor zich uit te staren – luisterend of nadenkend. De rechter gebaart naar de stagiair, die puffend het laddertje weer door het middenpad sjouwt. De rij met aanklagers wordt steeds rumoeriger.

‘Ja. De verbinding is goed.’ De stagiair keert zich meteen weer om – kwaad, en Snowden ver-

volgt: ‘Ik ben nu in Moskou, in de aanwezigheid van mijn advocaten en mijn vriendin. Ik getuig hier om mezelf te verdedigen tegen onterechte aanklachten. Ik word verdacht van duizenden-één misdaden, maar die “misdaden” zijn begaan binnen een justitieel onbekend gebied. Rechtskundig staat de informatiewereld nog in zijn kinderschoenen. Het enige wat ik hier doe is het imperialisme van de Amerikaanse Staat in die digitale wereld in kaart brengen. Waarom hebben zij recht op die wereld, en waarom wij niet?’

De zes aanklagers zitten in één keer rechtop. Ze doen hun zonnebrillen af – ze hebben harde ogen – en nadat de protocollaire vragenlijst alsnog afgewerkt is, loopt de breedste van hen naar voren. In het knoosp gat van zijn jas zit een speldje van de Amerikaanse vlag. ‘Your Honor,’ begint hij in zijn Southern drawl: ‘Dit persoon heeft de nationale veiligheid en de veiligheid van onze burgers in gevaar gebracht. Hij heeft hiermee verraad gepleegd en laten zien dat het geen daad was uit patriottisme maar uit eigenbelang. Het belangrijkste in dit leven en op deze aarde – dat is wat ik hier verdedig tegen gevaarlijke elementen als meneer Snowden. Ik verdedig Freedom. En daarom hebben wij, in samenwerking met de beide grote partijen in ons congres, een aanklacht opgetekend tegen deze verrader. Wij hebben u dit

document van tevoren al gestuurd. U zult de handtekeningen van kopstukken van het Huis van Afgevaardigden, het nationale congres, het Hooggerechtshof en de nationale media, en ook van hooggeplaatsten binnen het huidige en komende kabinet erop terugvinden. John Kerry, Joe Biden, Barack Obama, Mike Pence en Donald Trump, om maar een paar te noemen. Nu vraag ik u, meneer Snowden, is er een kans dat uw zaak het verdedigen waard is als deze mensen al tegen u zijn?’

Snowden glimlacht wrang. Hij wuift zijn advocaat weg, die weer in het scherm komt. ‘U beweert dat ik de nationale veiligheid in gevaar breng. U refereert aan de dreiging die uitgaat van extremisten die aanslagen willen plegen. En dat is eervol en patriottisch, maar volledig gedramatiseerd. Elk jaar vallen er in Amerika meer doden door ongelukken in de badkamer of door politieagenten dan door terrorisme, zoals ik eerder uitgelegd heb. Waarom zouden we dan ons grootste...’ Stilte.

‘Meneer Snowden?’

Rumoer door de hele rechtszaal. Het scherm waar tot voor kort het bebrilde, smalle gezicht van de informaticaman op te zien was, is zwart geworden. ‘Meneer Snowden, hoort u mij...? Meneer Snowden?’

De stagiair, ingedommeld, schrikt weer wakker, grijpt slaapdrongen naar zijn ladder, maar ziet dat hij niet geroepen wordt. De rij aanklagers twijfelt zichtbaar tussen verontwaar-

diging, woede en behulpzaamheid, en komt zo uit op een vreemde soort besluiteloosheid. Opeens komt het gezicht van Snowden weer in beeld, bevroren. Het beeld slaat over, er komt geruis uit de speakers aan weerszijden van het scherm, en dan beweegt de mond van Edward Snowden als die van een buikspreekpop.

‘This is a message from...’

‘Oh God, hackers. Het zal eens niet,’ murmelt de breedste van de aanklagers. Hij kijkt op zijn telefoon en fluistert zijn ondergeschikten daarna wat in hun oren. De zes staan op.

‘Wat is... Wat doen...?’ begint de rechter, maar de aanklagers doen hun zonnebrillen weer op en de breedste zegt: ‘We zijn opgeroepen door onze regering. Wij gaan nu naar de Amerikaanse ambassade. Deze hackers hebben ook de aanval geopend op onze regering. Soms zijn er belangrijkere dingen dan voortvluchtige lone wolfs. Maar ik denk dat we elkaar nog gaan zien.’

Buikspreekpop Edward zwijgt weer. Het scherm wordt zwart... De zes aanklagers lopen rustig het rechtsgebouw uit. De rechter kijkt een moment vragend voor zich uit. Dan een handgebaar, en binnensmonds vloekend sleept de stagiair zijn ladder weer door het middenpad.

Ik fiets, ik fiets, waar jij niet fietst!

Door Robbin Doppenberg

Ik kan me de hoofden van mijn collega's nog goed herinneren de eerste dag dat ik op mijn stage aankwam. Terwijl ik rustig mijn fiets op slot aan het zetten was, hoorde ik al iemand zeggen: 't is echt 'ne Hollander'. Even vroeg ik me af wat er nou zo Hollands aan mij was. Ik had geen boterham met kaas mee, drink geen karnemelk en ben op voedselgebied meer een Bourgondiër dan een protestantse zuinigerd. Ik had natuurlijk beter moeten weten: ik kwam op de fiets.

Nu moet je niet denken dat fietsen raar is in België, zeker de Vlamingen vinden fietsen niet verkeerd. Maar fietsen in Brussel..... dat is toch wel andere koek. En zoals wij de buitenlanders herkennen omdat ze een reflecterend vestje aan hebben en een helmpje op hebben, zo herkenden de Belgen mij als buitenlander omdat ik dat allemaal niet had. Meermaals wordt mij hier dan ook gevraagd waarom ik met mijn leven speel op de fiets. Nergens voor nodig vinden mijn collega's. Wat is nou het probleem met een helmpje? En zo'n 'fluorvestje' is toch ook niet zo'n drama? Ik denk dat ze het niet begrepen hebben hier, maar ik weet niet waarom ik dat vind. Misschien komt het voort uit de gedachte dat ik helemaal niet het idee heb dat ik met mijn leven speel terwijl ik aan het fietsen ben. Toch zou ik misschien beter moeten weten want fietsen en Brussel is niet vanzelf-

sprekend. Volgens mij heeft Brussel precies één fietspad, welke minder dan 500 meter is.

Nu moet je natuurlijk niet denken dat je nergens kan fietsen. Er is genoeg asfalt in Brussel om op je tweewieler van a naar b te gaan. Het nadeel is dat de planologen van Brussel dachten dat een fietser prima op de bus- en trambaan kan fietsen. Dit betekent dus dat je, in een stad van heuvels en grote hoogteverschillen, jezelf mag manoeuvreren tussen de trambanen en met een bus op je hielen. Nee, de Belgen, zowel Vlaming als Waal, zijn het er over eens: je wil niet fietsen in Brussel. Nu dacht ik, Hollander als ik ben, dat Brussel dan wel een uitzondering moest zijn. België, 'juichend vlak land' zoals Jacques Brel zong, moet toch een waar fietsparadijs zijn. Ik leefde in deze waan totdat ik laatst het bijgevoegde plaatje onder ogen kreeg, waarop te zien is dat Wallonië en Brussel volledig verstoken zijn van fietspaden.

Voor diegene die dacht dat België alleen qua taal géén eenheid was, think again. Als jij met je ov-kaart van Brussel naar Vlaanderen wil, no way, Vlaanderen heeft een andere pas. En hetzelfde geldt voor Wallonië natuurlijk. 'Oké, drie ov-passen, daarmee kan ik wel leven' denk jij nu; Ik hoor het je al denken! Maar dat is het niet. België wordt bijna helemaal verschillend geregeerd. Elk gewest (Brussel, Vlaanderen en Wallonië) hebben hun eigen regering met hun eigen mores en hun eigen eigenaardigheden.

Kijk nog maar eens goed naar het kaartje. Het is een kaart waarop alle fietspaden dikgedrukt zijn. Toevallig geeft dit kaartje ook perfect de grens tussen het Vlaams gewest en de andere twee gewesten weer. In Vlaanderen kan je fietsen, in de rest van België wordt het je dood. Of minder gechargeerd, er zijn geen faciliteiten om jouw tweewieler gebruik te vergemakkelijken. Het toont maar weer de enorme verdeeldheid die leeft in dit land.

België is eigenlijk een fantastisch construct. Een land dat door en door verdeeld is, dat toch probeert een natiestaat te zijn; zonder het enige fundament van de hedendaagse natiestaat: gezamenlijke taal en cultuur. Het koningshuis zou dan een mooie verbindende factor kunnen zijn, wou het niet dat het Belgische koningshuis niet eens Nederlands praat.

Black mirror

Door Jesse Geurts

Met de opkomst van 'netflix' en andere programma's van een zelf soortige afkomst, is er een nieuw tijdperk aangebroken. De grote winnaar in dit hele verhaal is 'de serie'. Waar goede series eerst nog zeldzaam waren, blijven nu vanuit allerlei hoeken de kwalitatieve juweeltjes opduiken. In een tijdperk waarin mensen het grootste deel van hun tijd met hun luie reet achter een scherm vertoeven, zijn langlopende series van meerdere seizoenen een ware hit. Mensen willen niet na een maximaal twee uur durende film afscheid nemen van hun helden. De wereld waar ze zich, comfortabel op de bank genesteld, in wanen moet doorgaan. Nu val ikzelf als luie student zeker onder deze massa. Ook al ga ik zo nu en dan nog naar een zeldzaam goede 'arthouse' film, mijn focus is komen te liggen op langduriger vermaak.

Als trotse 'netflix' abonnee word ik hier in overvloed in voorzien. Ik begon ooit met 'House of Cards' en ben sindsdien een fervente volgeling van deze nieuwe sekte. De serie 'Black Mirror' wijkt wel enigszins af van al het andere vermaak. Het is namelijk geen doorlopend verhaal, maar elke aflevering is een op zichzelf staande korte film. Het overkoepelende thema is er wel, namelijk: De technologische revolutie. En verwacht dan geen positieve kijk op onze digitale maatschappij. Neen, 'Black Mirror' biedt

een keiharde vooruitblik op een koude, lugubere, en met vlagen zelfs sadistische wereld waarin menselijkheid totaal zoek lijkt. Ik ben een geboren pessimist en heb mij lange tijd dapper verzet tegen de technologische vooruitgang. Tot iets meer dan een jaar geleden bezat ik zelfs geen smartphone. Maar mijn strijd is al gestreden en ook ik ben nu een willoze slaaf, die verdooft vort dobert richting een onvoorziene robotische toekomst.

Als je nu al met een matrix gevoel rondloopt zit je er niet ver naast. 'Black Mirror' presenteert in veel gevallen een gelijksoortige wereld waarin de technologie, of het nu robots of andersoortige elektronica betreft, de overhand heeft en de mens zijn grip op het leven totaal lijkt te verliezen. Na de eerste aflever-

ing was ik gelijk verslaafd. Hierin is de tragikomische held de fictieve premier van Groot-Brittannië. Nadat een populair figuur van het koningshuis – een prinses Diana achtig figuur – ontvoerd wordt, is er een duidelijke eis van de ontvoerder: De premier moet op nationale televisie volledige geslachtsgemeenschap hebben met een varken, anders zal de prinses sterven. De premier en zijn team wringen zich in allerlei bochten om de gelekte video geheim te houden, maar door de welbekende 'social media' verliezen zij volledig hun grip op de situatie. Ik zal niet verklappen of hij uiteindelijk overgaat tot de daad, maar deze aflevering zegt zoveel over onze huidige maatschappij. En dat is precies wat deze serie zo steengoed maakt: zelfs wanneer een aflevering zich in een verre toekomst afspeelt, het blijft altijd een spiegel voor de huidige wereld.

Al met al vond ik de eerste aflevering nog wel dragelijk en zelfs best een beetje komisch, alhoewel het ook een buikpijn gevoel gaf. De meeste afleveringen die volgen zijn echter nog een stuk duisterder, soms realistisch en soms lijken scènes regelrecht uit een horrorfilm te komen. Ik ben nu in ieder geval zover dat wanneer ik de hoofdpersoon aan het begin van een aflevering leer kennen, ik me niet te veel probeer te hechten. Het loopt niet goed af.

Interview: Erik Munneke

Het gezicht van de Studentenkerk

Door Magali Reijneveld en Timo Quint

In dit interview praten we met Erik Munneke, het vriendelijke gezicht van de Studentenkerk. We kennen hem allemaal als degene die ons met een glimlach van een flyer van zijn kerk voorziet, maar velen van ons zullen niet precies weten wat het nu allemaal inhoudt en wat Erik Munneke allemaal doet.

De doelgroep van de Studentenkerk zijn studenten, die volgens Erik hun eigen aanpak vereisen als doordenkers, met meer ruimte voor kritische vragen die ze vaak niet kunnen stellen bij traditionele kerken. Voor christenen is het fijn om met andere christenen te zijn, voor niet-christenen is het een laagdrempelige kerk waar ze heen kunnen om meer te leren over het christelijke geloof. Die laagdrempeligheid wordt volgens Erik gecreëerd door een open sfeer, maar ook het vermijden of uitleggen van christelijk jargon en het aan

bod komen van thema's die zowel christenen als niet-christenen interessant vinden.

De Studentenkerk organiseert elke week een zondagsviering die niet te vroeg begint, en verder kun je naar doordeweekse activiteiten die drie keer per week plaatsvinden op verschillende locaties, zoals de connectgroepen en de alpha-cursussen.

Ben je zelf met het idee gekomen? Hoe is dat gegaan?

Enthousiast geeft hij antwoord. 'Ja, ik ben het zelf opgestart, vanaf nul. Het is eigenlijk begonnen omdat ik zelf als student theologie en econometrie veel mensen bij een christelijke studentenvereniging heb lek gevraagd over God en geloof. Ik vond dat heel fijn, ik had een plek waar ik mijn eigen kritische vragen kon afvuren, bij mensen die bereid waren serieus mee te denken. Dat was ik niet zo gewend bij de traditionele kerk waar ik opgegroeid was. Ook onderzocht ik veel boeken en materialen. Een jaar lang heb ik deze

zaken intensief gedaan en ben ik eigenlijk zelf tot de bewuste overtuiging gekomen dat er veel meer bewijsmateriaal vóór het christelijke geloof is dan ertegen. Daar werd ik dus heel enthousiast over, en toen wilde ik daar mijn werk van gaan maken.'

Dus je geloofde voor je studententijd niet per se?

'Ik was wel traditioneel kerkelijk opgegroeid, maar heel erg afgeknapt omdat ik het saai vond waar ik zat, en vaak ook hypocriet. Het sprak me gewoon totaal niet aan. Toen dacht ik, nou ja, je kan God niet de schuld geven als mensen er hier beneden een zootje van maken, dus laat ik het dan maar zelf een keertje eerlijk onderzoeken. Ik ben dus feiten en materialen gaan afwegen tegenover elkaar, en heb het vergeleken met andere geloven, en heb toen de bewuste keuze gemaakt om christen te worden. En wat ik dus heel fijn vond, was dat ik een plek had waar mensen echt bereid waren met moeilijke

vragen mee te denken. Dat gun ik de studenten van nu ook.’

Dus je bent na je studie begonnen met het oprichten van de Studentenkerk?

‘Ja, ik ben direct na het afmaken van beide studies begonnen met de alpha-cursus speciaal voor studenten (meer dan 10 jaar geleden en de eerste in Utrecht). Dat is heel goed aangeslagen, en met name daardoor zijn er heel veel mensen die zelf ook met hun eigen zoektocht bij God zijn uitgekomen. We wilden daardoor verder groeien, dus ontstonden de connectgroepen en daarna de zondagsvieringen. Het is dus begonnen met de alpha-cursussen, en die zijn eigenlijk weer begonnen met het flyertjes uitdelen. Dat doe ik zoals jullie weten nog steeds, en zo zijn eigenlijk al die jaren de meeste mensen bij ons gekomen. Verder hebben we al die jaren ook veel vrijwilligers gehad die meehelpen binnen de kerk zelf.’

Het is speciaal dat er ook veel niet-christelijke studenten naar de Studentenkerk komen. Wat zijn hiervoor de redenen?

‘Atheïsten of agnosten komen om verschillende redenen langs. Ze vinden het bijvoorbeeld vanuit literair-wetenschappelijk of cultureel-historisch perspectief interessant: het chris-

tendom is natuurlijk een van de bepalendste factoren geweest voor onze maatschappij. Verder komen er ook veel studenten langs omdat ze misschien zelf wel christen willen worden. Sommige mensen zoeken een liefde, andere mensen zoeken een bepaalde zekerheid, weer anderen zoeken de waarheid, heel filosofisch en wetenschappelijk. Ze komen vaak bij God uit. Er zijn al meer dan 100 mensen die bewust besloten hebben christen te worden door de Studentenkerk. Daarnaast hebben er ook heel veel mensen meegedaan die christelijk zijn opgevoed, en zij gaven vaak aan bij ons ook heel erg gegroeid te zijn in hun geloof.’

Tijdens het mailen had je het ook over genezing door gebed: kun je daar wat meer over vertellen?

We hebben het heel vaak meegeemaakt bij de Studentenkerk. Zelf heb ik vaak mogen bidden voor mensen die ziek waren, en die precies tijdens het bidden werden genezen.’

Het is volgens Erik ook niet maar een keer gebeurd: als hij een zuinige schatting probeert te maken, komt hij uiteindelijk uit op meer dan duizend keer dat hij iemand van klachten heeft zien genezen. Van een oma met kanker die volgens verschillende dokters nog maar 8 maanden te leven zou hebben, tot een meisje in de alpha-cursus dat ineens met haar

dove oor weer kon horen.

‘Het is ook een belangrijke reden, misschien wel de meest voorkomende reden, waarom mensen ook echt tot bewust geloof zijn gekomen. Als je zoiets concreets meemaakt is dat heel overtuigend. De kans dat iemand uit het niets geneest, en dan precies op het moment van bidden, is zo klein: dat kan geen toeval meer zijn, dan moet God wel bestaan.’

En tot slot: wat motiveert je om dit te doen?

‘Natuurlijk zijn de genezingen heel gaaf, maar wat mij vooral heel erg motiveert, is als ik mensen zie veranderen. Ik zie mensen die tot het geloof zijn gekomen, vanuit een christelijke of een niet-christelijke achtergrond, echt enthousiast worden over God. Ik zie ze opbloeien. Ook zijn er mensen die met wat problemen zaten, maar die nu fijner in het leven staan, veel vrolijker en optimistischer, veel hoopvoller. Dat is ontzettend dankbaar.’

Met dank aan Erik Munneke. Voor meer informatie over de Studentenkerk:

www.studentenkerk.nl

Inlichtingen- en misdaadseries: in hoeverre non-fictie?

Door Mouad Ahdi

Ze zijn razend populair en ze staan bekend om de spanning en sensatie die ze vaak met zich mee brengen: misdaadseries. Zelf heb je er waarschijnlijk ook een op je binge-watchlijst staan. En als je dat niet hebt: doe toch iets aan je zelfontwikkeling!

Series als *Homeland*, *The Blacklist*, *24* en *Dexter* zijn regelmatig in de prijzen gevallen. Een plot waarin constant wordt gewerkt aan het oplossen van een inlichtingenvraagstuk, dat gepaard gaat met veel actie en geweld en waarin de laatste technologie wordt gebruikt om binnen enkele minuten de belangrijkste informatie te verzamelen, is blijkbaar erg amuserend. Maar deze populariteit is niet alleen te danken aan de spannende verhaallijn van de series. De samenhang met realistische gebeurtenissen binnen zo'n Amerikaanse inlichtingendienst en de samenhang met de actualiteit

zijn tevens kijkcijferkanonnen. Dit roept alleen de vraag op hoe ver inlichtingendiensten in de werkelijkheid gaan, om hun vraagstukken op te lossen. Hebben ze echt toegang tot ieders persoonlijke informatie? Hoe vaak moet er nou daadwerkelijk geweld worden gebruikt? Ik ben op onderzoek uitgegaan en vond een paar opmerkelijke feitjes.

Probeer je een serie als *Dexter* of *CSI* in te beelden. De stad Miami, een politieagent of rechercheur die gek genoeg altijd een Hawaïi-shirt en een Ray-Ban draagt en veel drugsgerelateerde moord en andere ongeregelde daden. Er is sprake van veel gewelddadige actie, waaronder het gebruik van (automatische) vuurwapens. Het is natuurlijk prachtig om hiernaar te kijken, maar de realiteit is heel anders dan wat er zojuist is beschreven. Althans, als we Kathy Reichs mogen geloven. Zij is producent van de misdaadserie *Bones* én forensisch antropoloog in dienst van de politie.

Over de gewelddadige actiescènes

die eindigen in spectaculaire arrestaties en komische oneliners, is Reichs vrij duidelijk: 'Al die spanning mag dan wel vermakelijk zijn, maar het is niet realistisch. Over het algemeen, is men professioneel. Zo'n hoog dramagehalte is er gewoon niet.'

Dan is er de kwestie van de uiterst geavanceerde technische gadgets en enorme plasmaschermen. Ook op dat gebied wordt er in series veel overdreven. Reichs zegt daarover dat veel laboratoria, vooral die van de landelijke autoriteiten, over zeer modern onderzoeksmateriaal beschikken. Maar dat is zeker niet de norm, de meerderheid van de laboratoria heeft het budget niet voor dergelijke apparatuur.

Goed, als het gaat om series waarin lokale autoriteiten de hoofdrol spelen in een stad als Miami, wordt het één en ander dus redelijk overdreven. Maar hoe zit het op landelijk niveau? Zijn de activiteiten van de FBI en CIA, zoals je ze in televisieseries

ziet, ook overdreven? Dat valt in principe wel weer mee. Neem de serie *Homeland*. Natuurlijk vermoeden wij als historici dat deze serie erg Amerikaans gekleurd is, vooral omdat er een overduidelijk onderscheid tussen goed en kwaad wordt gemaakt. Aan de andere kant is het zo dat de technische en operationele aspecten van de serie redelijk in de buurt van de realiteit komen.

In de serie zien we hoe Carrie Mathison, een CIA-agente, via informanten (zogenaamde assets) informatie over terroristische dreigingen voor de Verenigde Staten verzamelt. De assets zijn vaak insiders binnen terroristische organisaties als Hezbollah en de Taliban. Volgens een CIA-functionaris bes-

chikt de inlichtingendienst daadwerkelijk over dergelijke bronnen. In mei 2012 werd in Jemen een terroristische aanslag verijdeld doordat de CIA en de Saudische overheid gezamenlijk over een zo'n insider beschikten. Die kon de Amerikaanse en Saudische overheden goed op de hoogte brengen van wat Al-Qaeda van plan was. In datzelfde kader zou de Amerikaanse overheid een drone-aanval hebben uitgevoerd op een auto van twee Jemenitische Al-Qaeda leden. Zo'n drone-aanval is dan meteen iets wat ook in *Homeland* regelmatig aan bod komt.

Zowel in de serie als in de werkelijkheid overleeft een asset een missie eerder niet dan wel. 'Je gaat ze verliezen, asset of agent. Zelfs als niemand een fout maakt, komen ze vrij regelmatig om het leven. Het is

helaas niet ongewoon', zegt de CIA-functionaris.

Een medewerker in dienst van Obama in het Witte Huis kan alleen maar lovende woorden spreken over de realistische aspecten van de serie *Homeland*. Volgens hem is er een uiterst goede link gelegd met de actualiteit. Hij geeft als voorbeeld de in de serie toenemende spanningen tussen Israël en Iran. Deze overheidsfunctionaris is bij elke Midden-Oostenbeleid betrokken geweest en meent dat *Homeland* de eerste serie is die erin slaagt om een goed beeld van de CIA te geven in de periode na de gebeurtenissen van 11 september. Zoals deze functionaris zelf zegt: 'The CIA is an entertaining place.'

Cartoon

Door Jasmin
Palamar

Totalitaire digitale wereld

DAVE
EGGERS

Door Anna Stibbe

Waar 1984 van George Orwell, een verhaal over een uit de hand gelopen totalitair regime, geïnspireerd is op het oprukkende communisme van de Sovjet-Unie, is *The Circle* van David Eggers geschreven in de context van de huidige digitale wereld. De hoofdpersoon is Mae Holland, die gaat werken bij internetbedrijf The Circle. The Circle heeft een monopolie op alle internetbedrijven, en is het machtigste bedrijf ter wereld. Geleidelijk aan spreidt The Circle zijn tentakels steeds verder uit over de samenleving.

Zo introduceert het bedrijf SeeChange: lichte, draagbare camera's die makkelijk kunnen worden opgehangen. Via het internet kunnen de beelden dan live gevolgd worden. Waar deze camera's eerst alleen nog

werden geplaatst bij bijvoorbeeld stranden, om te kijken of er gesurft kon worden, verschijnen ze later op steeds meer plekken. Het begrip "privacy" verandert in dit boek. Politici beginnen ook SeeChange camera's om hun nek te dragen, zodat de bevolking hen altijd kan volgen. Zo is de politiek eindelijk volledig transparant. Mae's visie op privacy verandert ook. Je ziet hoe ze door het boek heen geleidelijk geïndoctrineerd wordt door The Circle: een interessante ontwikkeling om te volgen.

The Circle is een erg spannend boek. Eenmaal begonnen kun je het moeilijk weggleggen. Het boek zet je ook aan het denken. Over privacy, en wat voor informatie je online zet. Het maakt je wantrouwender. Net na het weggleggen van *The Circle* zag ik op Facebook weer eens een reclame van vluchten naar een stad waar ik net had gegoogeld. Ik werd gelijk bekropen door een onrustig gevoel.

Babi Ketjap

Door Robbin Doppenberg

Het is eigenlijk te gek voor woorden, maar ik moest er hier in België weer achter komen dat het eten van Indonesische gerechten wel echt heel Nederlands is. Indonesisch proberen te koken is hier dan ook een grotere uitdaging dan in Nederland. Dit aangezien basis ingrediënten als sambal al lastig te verkrijgen zijn.

Toch blijft ook mijn voorkeur in eten mij verbazen. In Nederland kook ik bijna nooit Indonesisch, nu zit ik in Brussel en wil ik niets anders. Daarom een gerecht wat me een beetje aan vroeger doet denken, aangezien mijn moeder het graag maakte: Babi Ketjap. Het onbekendere broertje van 'Pangang'. Wel even een disclaimer het onderstaande recept is mijn(!) versie van dit recept, ik heb nog nooit het recept van een echte Indonesiër gezien en zal dus wel van alles fout doen. Maar Fuck It koken is doen waar je zelf zin in hebt. Dus hou niet van pittig dan laat je toch lekker die sambal eruit. Anarchie!

Ingrediënten (voor 4 personen):

1 flink stuk gember (een duim noemen ze dat.....)
3 grote tenen knoflook
Ketjap
Sambal
Azijn (alles is goed, ja zelfs balsamico)
400 gram rijst
±500 gram sperziebonen gepeld en doormidden (of ±400 gram bevroren erwtjes)
4 karbonades (of ander varkensvlees dat je kan stoven, hoe cheaper hoe beter!)
2 uien
(Gefrituurde uitjes)

Recept:

Als je tijd hebt zet je de karbonades een uurtje of wat in een marinade van een paar scheuten ketjap, klein scheutje azijn en een theelepel sambal. Zo niet don't worry!
Snij de knoflook en de gember klein en gooi die met de gesnipperde uien en een theelepel (of twee) sambal in de pan. Laat dat rustig stoven tot het zacht is. Zet het uienzootje even weg als het klaar is. Snij ondertussen

het vlees in blokjes (heb je niet veel tijd dan kan je ook gewoon kip gebruiken en het niet laten stoven) en bak die aan in de lege pan met een scheutje olie. Gooi als het vlees bruin is de uien weer terug in de pan en doe 3 eetlepels ketjap, een flinke scheut water en een klein beetje azijn in de pan. Laat dit (naarmate van de kwaliteit van je vlees: hoe goedkoper hoe langer) één tot twee uur stoven. Voeg af en toe water toe als de saus te dik is. Die mag dun genoeg zijn voor over de rijst. Is 'ie niet zout of smaakvol genoeg doe er dan nog wat ketjap bij, maar pas op, het gerecht is gauw te zout door de ketjap! Hoewel dit laatste ook ligt aan het merk.

Als de saus bijna klaar is kook je water in een iets te grote pan. Doe de rijst erbij en kook zoals op de verpakking staat. 8 minuten voor de rijst klaar is doe je de sperziebonen bij de rijst. Als alles klaar is dien je het samen op. Bestrooi met een hele boel gefrituurde uitjes! Succes!

Anti-social media

Door Kasper Veltman

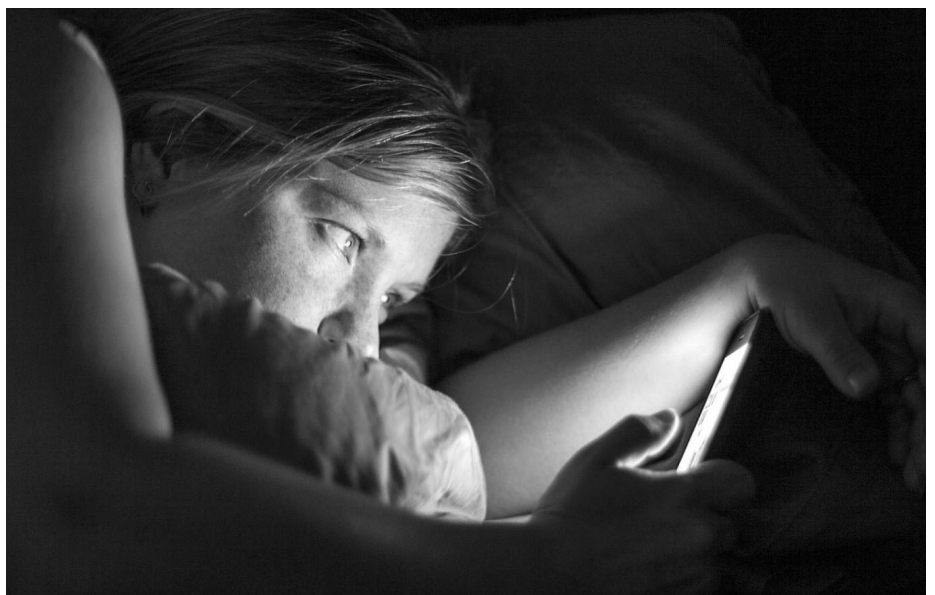
Je kent het wel, je wil even rustig op je telefoon kijken, legt hem weg en pakt hem nog geen twee minuten later weer op om weer precies hetzelfde te bekijken. Een beetje geïrriteerd scroll je snel naar beneden langs weer dezelfde advertenties over sneakers die je toch nooit gaat kopen, vakanties die je toch niet kan betalen en rust je je ogen nog even op wat vreselijke meningen die iemand meende te moeten delen. Je opent Instagram om er wederom achter te komen dat je dit twee minuten geleden ook al had bekeken. Jammer genoeg heeft je selfie vanuit je beste hoek en met het alles verbeterende Valencia filter er ook geen likes bij gekregen. Blijkbaar gunde het universum je die elf felbegeerde vind-ik-leuk's niet en is je humeur voor de rest van de dag verpest. Snel blik je terug op wat je nu eigenlijk aan het doen bent, je was natuurlijk niet voor niets op Instagram toch? "Oh ja!" denk je iets te hard op. Je moet nog even wat memes bekijken, dan zal je humeur misschien wel iets verbeteren. Je bent social media verslaafd.

Voor veel mensen is het tegenwoordig lastig hun telefoon even weg te leggen. De onderwaardering voor het 'offline' zijn is helaas steeds verder gegroeid, waardoor mensen vaak dag en nacht met hun gezicht aan hun

telefoon geplakt zitten. Zelfs grote bekendheden menen er erg veel last van te hebben, waar ze hun social media accounts zelfs deleten omdat zij menen dat het hun leven bepaalt en ze er dag en nacht mee bezig zijn. Ik durf het zelfs aan om te zeggen dat er naast dit stuk waarschijnlijk een trillende telefoon ligt die schreeuwt om aandacht. Continu wordt er tegenwoordig van alle kanten aan je getrokken en input van je gevraagd en iedereen lijkt er helemaal in op te gaan. De laatste verschrikkelijke ontwikkeling om 24/7 online te zijn waren misschien wel de Snapchat Spectacles, waar je via een bluetooth bril elk gewenst moment naar je snapchat kan uploaden. Tja, wie wil dat nou niet, een first-person impressie van iemand anders zijn dag? Dat is natuurlijk geweldig vermakelijk. Stel je voor dat je vrienden niet on the fly kunnen zien dat je lekker

een geweldig bakje koffie zit te drinken in dat vreselijk hippe tentje? Nee, de noodzaak om te delen lijkt enigszins doorgeslagen.

Herken jij jezelf nu in dit beeld? Dat mag, dat is niet erg. Realiseer je wel dat het voor je gemoedsrust waarschijnlijk beter is om af en toe je telefoon uit te laten. Dat appje kan wel even wachten, die selfie vindt toch niemand interessant en, god forbid dat je nog actief Twitter gebruiker bent, op de laatste ontwikkelingen in je leven kan de wereld ook wel even wachten. Neem het er even van, ga lekker offline, lees een van je favoriete tijdschriften en je zal merken dat het ineens een stuk rustiger is.

Eten bij Castor

Door Jesse Geurts

Een nieuw jaar en een nieuwe rubriek voor de Argus. In deze persoonlijke rubriek laat ik mij uitnodigen door bekende en minder bekende UHSK'ers, om bij hen aan tafel aan te schuiven en ze vervolgens een persoonlijk interview te geven. Wie anders kan het spits afbijten dan de enige echte Castor van Dillen, voorzitter van het 91e bestuur van de UHSK?

Ik tref hem aan bij een Albert Heijn op een herfstige namiddag. Wij schudden elkaar deftig de hand, zoals echte heren betaamt, en wandelen al pratend de supermarkt in.

Wat eten we?

Terwijl ik met Castor door de supermarkt struin praten we over koetjes en kalfjes, wanneer ik Castor plots overval met de eerste vraag: wat eten we? Zeker niet onbelangrijk bij een eet-interview, en ik merk dat Castor niet goed is voorbereid – bespeur ik daar een lichte paniek in zijn ogen?

Gelukkig is Castor een geboren improvisator en weet de situatie te redden door zijn hoofd koel te houden. Zijn keuze – hij laat mij meebeslissen – valt op een klassiek gerecht: de hamburger. Zijn burgers maakt hij van rundergehakt, waar hij vervolgens mosterd, een geheime samenstelling van kruiden en flink wat knoflook doorheen mengt. Ze worden geserveerd op een

verse Italiaanse bol, met augurk, sla, tomaat en rode ui. Een interessante truc die Castor hierbij uithaalt is het volgende: meng de sla en tomaat in een bakje met mayonaise, het blijft vervolgens beter aan het broodje vastplakken. Dat is een tip om mee naar huis te nemen – dankjewel Robbin Doppenberg! Naast de hamburgers dient Castor nog zoete aardappelen uit de oven op.

Wat voor rol speelt eten in het leven van Castor?

‘Bij ons thuis werd vroeger goed maar klassiek gekookt – dus zonder fratsen. Toch ben ik wel opgevoed met het idee dat het avondeten een belangrijk moment van de dag is, alhoewel daar op een gegeven moment thuis minder tijd voor was, omdat ik dan bijvoorbeeld naar de voetbal moest. Ik merk zelf dat ik het wel erg belangrijk vind, want ik wil gewoon goed en lekker eten en het is toch ook wel een ontspanmomentje, dus in die zin heb ik dat idee wel gehouden.’

Castor verteld over zijn jeugd. Hij woonde ver van school en moest elke dag een uur fietsen, dus hij had ook wel een goed portie eten nodig om te verbranden. Ondanks zijn eetlust was hij altijd de kleinste van de klas, al kwam dit vooral doordat hij een klas had overgeslagen. Dit voelde hij ook nog in zijn eerste jaar geschiedenis, maar gelukkig droogde hij goed op en schopte het uiteindelijk zelfs tot bestuur. Ook wat betreft woonplek is hij erop vooruitgegaan. Waar hij eerst een uur naar school moest fietsen, hoeft hij nu nog maar

vijf minuten naar college. Ter compensatie neemt hij nu wel elke dag de trap in plaats van de lift in zijn SSH-flat.

Castor staat lachend boven de pan met hamburgers: ‘Mijn leven en mijn kookstijl vertonen gelijkenissen. Zo ben ik een chaotische koker, en in het dagelijkse leven ben ik ook chaotisch, maar er moet wel altijd een goed resultaat zijn!’

Hoe smaakt het?

En het resultaat mag er wezen, want de burgers smaken fantastisch – bovendien blijft de salade er zo goed op liggen. Nu is een hamburger natuurlijk geen enorm ingewikkeld gerecht, maar het succes zit hem juist in de eenvoud. Castor weet een goede, eenvoudige burger te bereiden waarin het vlees centraal staat. En zo hoort het! Een minpuntje is wel dat er geen alcohol wordt geschonken, omdat Castor na het eten moet trainen – naast het beklimmen van trappen is hij ook nog fanatiek amateurvoetballer. Nu is een alcohol-loze avond natuurlijk wel zo gezond, dus misschien moet ik Castor hiervoor juist bedanken. Al met al verlaat ik - na afscheid te hebben genomen van onze grote leider - voldaan de SSH-flat. Eenmaal thuis drink ik toch nog een pilsje om de avond af te sluiten.

Bedankt Castor!

